

ความจริงคืออะไร? - หมายเลขสาม

หนทางไปยังเอมมาอูส

Jeff Pippenger

2023-09-07

ในพระกิตติคุณยอห์น ภายหลังจากพระกระยาหารมื้อสุดท้ายจนถึงเวลาที่พระเยซูเสด็จไปยังสวนเกทเสมณี มีคำบรรยายยาวต่อเนื่องตั้งแต่บทที่สิบสี่ไปจนถึงตอนท้ายของบทที่สิบเจ็ด ข้าพเจ้าตั้งใจจะกล่าวถึงบทเหล่านี้ในบทความถัดไป บทความนี้เป็นฐานรองรับสำหรับสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับบทเหล่านั้น ในแง่ของแนวเส้นการปฏิรูปแห่งประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ บทสนทนาระหว่างพระคริสต์กับเหล่าสาวกในบทเหล่านี้อยู่ถัดจากการเสด็จเข้าอย่างมีชัย และอยู่ก่อนหน้ากางเขนไม่นาน พระเยซูเสด็จเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วทรงรับประทานพระกระยาหารมื้อสุดท้ายกับเหล่าสาวก จากนั้นเหตุการณ์ตามคำบรรยายนั้นก็เกิดขึ้น แล้วพระองค์ก็เสด็จไปยังเกทเสมณี และในเวลาเที่ยงคืนของวันเดียวกันนั้น พระองค์ก็ทรงถูกจับกุม และกระบวนการเจ็ดขึ้นซึ่งนำไปสู่การตรึงกางเขนก็เริ่มต้นขึ้น พระองค์และเหล่าสาวกตั้งอยู่ในตำแหน่งเชิงพยากรณ์ภายหลังจากการประชุมค่ายเอ็กซีเตอร์ และก่อนหน้าความผิดพลาดครั้งใหญ่เล็กน้อย ในประวัติศาสตร์ที่ถูกแทนด้วยขบวนการเดือนที่เจ็ด ในคำบรรยายที่เริ่มต้นภายหลังจากพระกระยาหารมื้อสุดท้าย สิ่งแรกที่พระเยซูตรัสคือ:

อย่าให้ใจของท่านวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราเถิด ยอห์น 14:1

เมื่อทรงทราบว่าความผิดพลาดอันใหญ่หลวงกำลังรออยู่ในอีกเพียงไม่กี่ชั่วโมง พระเยซูจึงทรงมุ่งที่จะเสริมกำลังเหล่าสาวกของพระองค์ให้พร้อมสำหรับวิกฤตการณ์ที่กำลังจะมาถึง เส้นคำพยากรณ์ที่ซ่อนอยู่ภายในหมุดหมายทั้งสี่ซึ่งประกอบขึ้นเป็นเหตุการณ์ที่ถูกเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นฟ้าร้องทั้งเจ็ดนั้น คือประวัติศาสตร์ซึ่งสามขั้นตอนของเรื่องเล่าในพระกิตติคุณยอห์นนี้ได้เกิดขึ้น เส้นที่ซ่อนอยู่นั้น ภายในฟ้าร้องทั้งเจ็ด เป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ตั้งแต่ความผิดพลาดครั้งแรกจนถึงความผิดพลาดครั้งสุดท้าย

ก่อนที่พระเยซูจะตรัสแก่พวกเขาว่า “อย่า” ให้ใจของท่านทั้งหลาย “วิตกเลย” ยูดาส อิสคาริโอทได้ออกจากงานเลี้ยงไปยังสภาชั้นเฮดรินเป็นครั้งที่สามและเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เมื่อเขาออกจากงานเลี้ยงเพื่อไปพบเป็นครั้งที่สาม เขาก็ได้ปิดโอกาสแห่งพระคุณของตนเองแล้ว

ในบริบทของเส้นที่ซ่อนอยู่ภายในสัญลักษณ์แห่งฟ้าร้องทั้งเจ็ด การเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยของพระคริสต์เป็นภาพแทนของเสียงร้องเที่ยงคืน ซึ่งมีผู้กราบนมัสการอยู่สองจำพวกปรากฏให้เห็น หลักหมายแห่งอักษรตัวกลางของภาษาฮีบรูซึ่งถูกใช้เพื่อสร้างคำภาษาฮีบรูว่า “ความจริง” นั้น คืออักษรตัวที่สิบสามของอักษรฮีบรู สิบสามเป็นสัญลักษณ์แทนการกบฏ และในฐานะหลักหมายเชิงพยากรณ์ มันเป็นภาพแทนของเสียงร้องเที่ยงคืน ซึ่งพรหมจารีโง่เขลาเป็นภาพสำแดงของการกบฏ เช่นเดียวกับยูดาส ในช่วงหลักหมายแห่งการเสด็จเข้าสู่กรุงอย่างมีชัยนั้น.

“เคยมีและจะมีชาวละมานปะปนอยู่ท่ามกลางข้าสาสึเสมอ
หญิงพรหมจารีโง่เขลาปะปนอยู่กับหญิงพรหมจารีที่มีปัญญา
ผู้ที่ไม่มีน้ำมันในภาชนะพร้อมกับตะเกียงของตนปะปนอยู่กับผู้ที่มีน้ำมัน
มียูดาสผู้โลกอยู่ในคริสตจักรที่พระคริสต์ทรงสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลก

และจะมียูดาสอยู่ในคริสต์จักรยุคทุกสมัยแห่งประวัติศาสตร์ของนาง” Signs of the Times, October 23, 1879.

เมื่อยูดาสนำเงินกลับคืน ยอมรับการทรยศของตนต่อคายาฟาส และแล้วต่อพระคริสต์ จากนั้นเขาก็ไปผูกคอตาย ขณะเขากำลังออกจากห้องพระโรงพิพากษา เขาได้ร้องออกมาด้วยถ้อยคำเดียวกันกับที่เป็นภาพแทนภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของหญิงพรหมจารีโง่เขลา เมื่อพวกนางตระหนักว่าตนไม่ได้รับน้ำมันนั้น

“ยูดาสเห็นว่าการวิงวอนของตนไร้ผล เขาจึงรีบออกจากห้องพระโรง พลังร้องว่า สายเกินไปแล้ว! สายเกินไปแล้ว! เขารู้สึกว่าตนไม่อาจมีชีวิตอยู่เพื่อเห็นพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนได้ และด้วยความสิ้นหวัง เขาจึงออกไปผูกคอตาย” Desire of Ages, 722.

ยูดาสเป็นภาพประกอบของข่าวสารเสียงร้องเหิงคืนอันเทียม โดย “รีบออกจากห้องโถงพลางร้องว่า สายเกินไปแล้ว! สายเกินไปแล้ว!” ข่าวสารนี้สำแดงผู้นมัสการอยู่เสมอเป็นคนสองจำพวก และดังเช่น ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ เมื่อข่าวสารเสียงร้องเหิงคืนอันแท้มาถึงแล้ว พวกหญิงพรหมจารีโง่เขลาที่ยังดำเนินต่อไปพร้อมกับข่าวสารอันเทียม ดังนั้น ในประวัติศาสตร์ของพวกมิลเลอไรต์ เราจึงเห็นขบวนการที่เลือกวิลเลียม มิลเลอร์เป็นผู้นำ ขณะเดียวกันก็ปฏิเสธข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม และต่อต้านฝูงแกะเล็กน้อยที่ติดตามพระคริสต์เข้าไปในอภิสุทธิสถาน

“จิตใจของข้าพเจ้าถูกพาไปยังอนาคต เมื่อสัญญาณจะถูกให้ขึ้นว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว; จงออกไปพบเขาเถิด’ แต่บางคนจะได้ชะลอการแสวงหาน้ำมันไว้เพื่อเติมตะเกียงของตนให้เต็ม และเมื่อสายเกินไปแล้ว พวกเขาจะพบว่าอุปนิสัยซึ่งน้ำมันนั้นเป็นสัญลักษณ์แทน ไม่อาจถ่ายทอดให้กันได้” Review and Herald, February 11, 1896.

หมายเหตุที่สามของประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้น เป็นตัวแทนของการพิพากษา และถูกแทนด้วยอักษรตัวสุดท้ายของอักษรฮีบรู อักษรนั้นคือ “Tav” และเมื่อเขียนออกมา มีรูปเป็นกางเขน กางเขนเป็นสัญลักษณ์ของการพิพากษา

ตั้งแต่ความผิดหวังครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของชาวมิลเลอไรต์จนถึงเสียงร้องยามเหิงคืน หรือจากอักษรอัลฟาจนถึงอักษรลำดับที่สิบสาม มีหมายสำคัญอันหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของช่วงระยะเวลา และช่วงเวลานั้นถูกระบุว่าเป็นเวลาการคอยซ้าในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน อันเป็นเวลาการคอยซ้าซึ่งปรากฏอยู่ในพระธรรมฮาบากุกบทที่สองด้วย ตั้งแต่เสียงร้องยามเหิงคืน หรือจากอักษรลำดับที่สิบสามแห่งการกบฏ ไปจนถึงความผิดหวังครั้งใหญ่ ซึ่งเป็นอักษรตัวสุดท้ายของลำดับอักษร ก็มีช่วงระยะเวลาอีกช่วงหนึ่งเช่นกัน ซึ่งถูกเรียกว่า “การเคลื่อนไหวเดือนที่เจ็ด” มิใช่เพราะมันดำเนินอยู่นานเจ็ดเดือน แต่เพราะข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเหิงคืนได้ชี้ว่า พระคริสต์จะเสด็จมาในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดตามปฏิทินยิว ซึ่งเป็นวันลมมลทินบาป.

บริบทของเหตุการณ์ตั้งแต่ยอห์นบทที่สิบสี่จนถึงบทที่สิบแปด เริ่มต้นขึ้นในช่วงเวลาซึ่งเป็นแบบอย่างของขบวนการเดือนที่เจ็ดในประวัติศาสตร์ของมิลเลอไรต์ ภาระสำคัญของเรื่องเล่าในพระกิตติคุณยอห์นคือการเตรียมเหล่าสาวกให้พร้อมสำหรับวิกฤตที่กำลังมาถึงแห่งกางเขน (อักษร “Tav”) เพราะฉะนั้น พระคริสต์จึงทรงชี้ให้เห็นว่า นับตั้งแต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จนถึงเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาและเสด็จกลับมา จะเป็นช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้า ความไม่แน่นอน และความผิดหวังสำหรับเหล่าสาวก เช่นเดียวกับลักษณะเชิงพยากรณ์ของความผิดหวังครั้งแรกทั้งปวงซึ่งปรากฏอยู่ในคำพยานของแนวการปฏิรูป

ความผิดหวังนั้นเกี่ยวข้องกับสภาพที่เกิดขึ้นจากการละเลยความจริงสำคัญประการหนึ่งซึ่งได้ทรงเปิดเผยไว้ก่อนแล้ว การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนกางเขนนั้นเป็นและยังคงเป็นความจริงสำคัญ และพระองค์ได้ตรัสแก่เหล่าสาวกโดยตรงว่าพระองค์จะทรงถูกตรึงกางเขนและจะทรงเป็นขึ้นมา แต่ทว่าวิกฤตนั้นใหญ่หลวงนัก ท่วมท้นยิ่งนัก จนพวกเขาลืมสิ่งที่ควรจะจดจำไว้

“เมื่อพระคริสต์ ความหวังของอิสราเอล ทรงถูกตรึงไว้บนกางเขนและทรงถูกยกขึ้นตั้งที่พระองค์ได้ตรัสแก่นิโคเดมัสว่าจะทรงเป็นเช่นนั้น ความหวังของเหล่าสาวกก็ดับสิ้นไปพร้อมกับพระเยซู พวกเขาไม่อาจอธิบายเรื่องนั้นได้ พวกเขาไม่อาจเข้าใจทุกสิ่งที่พระคริสต์ได้ตรัสแก่พวกเขาไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับเรื่องนี้” Faith and Works, 63.

สาระสำคัญของเรื่องราวทั้งหมดในสืบทของยอห์นที่เรากำลังกล่าวถึงนั้น คือการที่พระเยซูทรงเตรียมเหล่าสาวกของพระองค์สำหรับช่วงเวลาแห่งความผิดหวังที่พวกเขาจะประสบ ซึ่งเริ่มต้นตั้งแต่การจับกุมพระเยซูในยามเที่ยงคืน จนกระทั่งพระองค์เสด็จกลับมาภายหลังจากการเสด็จขึ้นไปหาพระบิดาของพระองค์ ในสืบทของยอห์น ช่วงเวลาที่พระคริสต์ทรงอยู่ห่างจากเหล่าสาวกนั้นเป็นภาพแทนของช่วงเวลาแห่งการรอคอย ในทางประวัติศาสตร์ ช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งข้าพเจ้ากำลังระบุว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการรอคอย ได้เกิดขึ้นภายหลังวิกฤตแห่งกางเขน ในสืบทที่เรากำลังเตรียมจะพิจารณานั้น โดยเชิงพยากรณ์ บทเหล่านี้เป็นภาพแทนของช่วงเวลาแห่งการรอคอยที่เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับความผิดหวังครั้งแรก มิใช่ภายหลังความผิดหวังครั้งใหญ่แห่งกางเขน

เหตุใดข้าพเจ้าจึงเสนอแนะว่า ความผิดหวังครั้งสุดท้ายซึ่งพระคริสต์ทรงกำลังทรงเตรียมเหล่าสาวกของพระองค์ให้พร้อมรับนั้น เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงความผิดหวังครั้งแรกซึ่งในแนวการปฏิบัติของพระคริสต์คือการตายของลาซารัส? คำถามนี้จำเป็นต้องได้รับการคลี่คลายเสียก่อนที่เราจะสามารถมองเห็นเรื่องราวในสืบทยอห์นบทนั้นในแง่มุมซึ่งคำจูนความจริงทั้งหลายที่บัดนี้กำลังถูกเปิดผนึกออก เนื่องด้วยความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของฟ้าร้องทั้งเจ็ด.

ในประวัติของพระคริสต์ ช่วงเวลาระหว่างการตายและการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสสอดคล้องกับช่วงเวลาแห่งการรอคอย จากนั้นพระคริสต์เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อการเสด็จเข้าอย่างมีชัยของพระองค์ พระคริสต์ในยอห์นบทที่สิบสี่กำลังตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ภายในบริบทแห่งประวัติศาสตร์ของสิ่งซึ่งจะเป็นขบวนการเดือนที่เจ็ด ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อช่วงเวลาแห่งการรอคอยได้สิ้นสุดลงแล้ว ณ การมาถึงของข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของขบวนการเดือนที่เจ็ดนั้น

เพื่อจะเข้าใจว่าคำภาษาฮีบรูว่า “truth” ยืนยันการระบุประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นซึ่งได้ถูกเปิดผนึกออกจากประวัติศาสตร์เชิงสัญลักษณ์ของฟ้าร้องทั้งเจ็ดอย่างไร จำเป็นต้องมีการวิเคราะห์อย่างรอบคอบถึงข่าวสารที่พระคริสต์กำลังประทานแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในขณะนั้น ในพระธรรมยอห์น บทที่สิบสี่จนถึงบทที่สิบเจ็ด ตัวอย่างหนึ่งของการใช้หมายหลักแห่งความผิดหวังครั้งใหญ่เพื่ออธิบายหมายหลักแห่งความผิดหวังครั้งแรกนั้น สามารถสังเกตได้จากประสบการณ์ของเหล่าสาวกบนถนนไปยังเอมาอูส.

สิ่งที่ยุติเวลาแห่งการรอคอยในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ คือการแก้ไขคำพยากรณ์ที่ล้มเหลวก่อนหน้านี้เกี่ยวกับปี 1843 ผลงานของซามูเอล สโนว์ ในการพัฒนาข่าวสารที่นำเข้าสู่ขบวนการเดือนที่เจ็ด ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยความผิดหวังครั้งใหญ่ สามารถสืบสาวได้ในทางประวัติศาสตร์ โดยติดตามการเติบโตในความเข้าใจของซามูเอล

สโนว์ผ่านงานเขียนที่ตีพิมพ์และการนำเสนอในที่สาธารณะของเขา ซึ่งนำไปสู่การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ อย่างไรก็ตาม คําอธิบายที่ได้รับการดลใจเข้าหาพัฒนาการนั้นในลักษณะที่แตกต่างออกไปจากเพียงพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของชาวสาร์ซันสุดท้ายของสโนว์ ซีสเตอร์ไวท์แจ้งแก่เราว่า ชาวสาร์ซันได้รับการยอมรับเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากความผิดพลาดในตัวเลขบนแผนภูมิปี 1843 ของฮาบากุก

“ข้าพเจ้าเห็นประชากรของพระเจ้าขึ้นบานด้วยความคาดหวัง ฝ่าฝืนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตน แต่พระเจ้าทรงประสงค์จะพิสูจนพวกเขา พระหัตถ์ของพระองค์ทรงปิดบังความผิดพลาดประการหนึ่งในการคำนวณช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์ บรรดาผู้ที่ฝ่าฝืนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของตนมิได้ค้นพบความผิดพลาดนี้ และแม้แต่นักปราชญ์ผู้มีความรู้ยิ่งที่สุดซึ่งคัดค้านเรื่องเวลาก็ไม่อาจมองเห็นได้ พระเจ้าทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ประสบกับความผิดหวัง เวลานั้นก็ล่วงไป และบรรดาผู้ที่เคยฝ่าฝืนขององค์พระผู้ช่วยให้รอดของตนด้วยความคาดหวังอันเปี่ยมด้วยความชื่นบานก็เศร้าโศกและท้อแท้ใจ ขณะที่บรรดาผู้ซึ่งมิได้รับการเสด็จมาปรากฏของพระเยซู แต่ยอมรับชาวสาร์ซันเพราะความหวาดกลัว กลับพอใจที่พระองค์มิได้เสด็จมาในเวลาทีคาดหวังไว้ การยอมรับนับถือของพวกเขามิได้ส่งผลต่อจิตใจและชำระชีวิตให้บริสุทธิ์ การที่เวลานั้นล่วงพ้นไปได้รับการกำหนดไว้อย่างเหมาะสมยิ่งเพื่อเปิดเผยจิตใจเช่นนั้น พวกเขาเป็นกลุ่มแรกที่หันกลับไปเยาะเย้ยบรรดาผู้โศกเศร้าและผิดหวัง ผู้ซึ่งรับการเสด็จมาปรากฏขององค์พระผู้ช่วยให้รอดของตนอย่างแท้จริง ข้าพเจ้าเห็นพระปรีชาญาณของพระเจ้าในการทรงพิสูจนประชากรของพระองค์ และประทานบททดสอบอันลึกซึ้งแก่พวกเขา เพื่อให้ปรากฏว่าใครบ้างที่จะหยุดยั้งและหันกลับในโมงยามแห่งการทดลอง”

“พระเยซูและพลโยธาสวรรค์ทั้งสิ้นทอดพระเนตรผู้ที่ฝ่าฝืนจะได้เห็นพระองค์ผู้เป็นที่รักของจิตวิญญาณของตนด้วยความหวังอันหวานชื่นนั้น ด้วยความเห็นอกเห็นใจและความรัก ทูตสวรรค์ทั้งหลายลอยอยู่รอบพวกเขา เพื่อค้ำจุนพวกเขาในโมงยามแห่งการทดลองของตน ส่วนบรรดาผู้ที่ได้ละเลยไม่ยอมรับชาวสาร์ซันจากสวรรค์นั้น ถูกปล่อยไว้ในความมืด และพระพิโรธของพระเจ้าก็ลุกขึ้นต่อพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ยอมรับความสว่างซึ่งพระองค์ได้ทรงส่งมาจากสวรรค์แก่พวกเขา บรรดาผู้ซื่อสัตย์เหล่านั้น ผู้ซึ่งผิดหวังและไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนจึงยังไม่เสด็จมา มิได้ถูกปล่อยไว้ในความมืด อีกครั้งหนึ่งพวกเขาถูกนำกลับไปสู่พระคัมภีร์ของตน เพื่อค้นคว้าช่วงเวลาตามคำพยากรณ์ พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกยกออกจากตัวเลขทั้งหลาย และความผิดพลาดนั้นก็ได้รับการอธิบาย พวกเขาเห็นว่าช่วงเวลาตามคำพยากรณ์นั้นยาวไปถึงปี 1844 และหลักฐานเดียวกันซึ่งพวกเขาได้นำเสนอเพื่อแสดงว่าช่วงเวลาตามคำพยากรณ์สิ้นสุดลงในปี 1843 นั้น กลับพิสูจนว่าช่วงเวลาดังกล่าวจะสิ้นสุดลงในปี 1844 ความสว่างจากพระวามะของพระเจ้าส่องลงมาอย่างสภาพของพวกเขา และพวกเขาก็ค้นพบช่วงเวลาของการเนินช้า—‘Though it [the vision] tarry, wait for it.’ ด้วยความรักที่พวกเขามีต่อการเสด็จมาในทันทีของพระคริสต์นั้น พวกเขาได้มองข้ามการเนินช้าของนิมิต ซึ่งถูกกำหนดไว้เพื่อสำแดงผู้ที่ฝ่าฝืนอย่างแท้จริง อีกครั้งหนึ่งพวกเขามีจุดกำหนดแห่งเวลา กระนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าหลายคนในพวกเขาไม่อาจก้าวพ้นความผิดหวังอันรุนแรงนั้น เพื่อจะมีความกระตือรือร้นและพลังในระดับเดียวกับที่ได้เป็นลักษณะเด่นแห่งความเชื่อของพวกเขาในปี 1843.”

“ซาตานและทูตสวรรค์ของมันมีชัยเหนือพวกเขา และบรรดาผู้ที่ไม่ยอมรับชาวสาร์ซันก็ยืนหยัดยกตนเองในวิจารณ์ญาณอันมองการณ์ไกลและสติปัญญาของตน ที่ไม่ยอมรับสิ่งลวงนั้นดังที่พวกเขาเรียกมัน

พวกเขาไม่ได้ตระหนักว่ากำลังปฏิเสธพระดำริของพระเจ้าที่มีต่อพวกตนเอง และกำลังร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับซาตานและทูตสวรรค์ของมัน เพื่อทำให้ประชากรของพระเจ้าซึ่งกำลังดำเนินชีวิตตามข่าวสารที่ส่งมาจากสวรรค์นั้น เกิดความสับสนอลหม่าน”

“บรรดาผู้เชื่อในข่าวสารนี้ถูกกดขี่ข่มเหงภายในคริสตจักรต่าง ๆ อยู่ระยะหนึ่ง ผู้ที่ไม่ยอมรับข่าวสารนั้นยังถูกความกลัวเหนียวรั้งไว้ไม่ให้เห็นความรู้สึกที่อยู่ในใจออกมา; แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ก็ได้เผยให้เห็นความรู้สึกที่แท้จริงของพวกเขา พวกเขาปรารถนาจะปิดปากคำพยานซึ่งบรรดาผู้ที่ไม่เชื่อที่เฝ้าคอยรู้สึกว่าจะต้องประกาศว่าช่วงเวลาตามคำพยากรณ์นั้นยืดไปถึงปี 1844 บรรดาผู้เชื่อได้อธิบายความผิดพลาดของตนอย่างชัดเจน และให้เหตุผลว่าทำไมพวกเขาจึงคาดหวังองค์พระผู้เป็นเจ้าของตนในปี 1844 ฝ่ายผู้คัดค้านของพวกเขาไม่อาจนำข้อโต้แย้งใด ๆ มาหักล้างเหตุผลอันทรงพลังที่ได้เสนอไว้ได้ ถึงกระนั้น ความโกรธของคริสตจักรทั้งหลายก็ถูกปลุกขึ้น; พวกเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมรับฟังหลักฐาน และจะปิดกั้นคำพยานนั้นออกไปจากคริสตจักรต่าง ๆ เพื่อไม่ให้ผู้อื่นได้ยิน ผู้ที่ไม่กล้าปิดบังแสงสว่างซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่ตนไว้จากผู้อื่นนั้น ถูกขับออกจากคริสตจักร; แต่พระเยซูทรงสถิตกับพวกเขา และพวกเขาก็ชื่นชมยินดีในแสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาได้รับการเตรียมพร้อมไว้แล้วที่จะรับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง” Early Writings, 235–237.

ประวัติศาสตร์ที่เพิ่งนำเสนอนี้พรรณนาถึงสิ่งต่าง ๆ หลายประการ รวมทั้งประสบการณ์ของวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 ด้วย กระนั้น ประเด็นที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านพิจารณาคือ ความเข้าใจซึ่งเป็นตัวแทนโดยข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน ดังที่ซามูเอล สโนว์ได้นำเสนอ ณ การประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์นั้น มิได้ถูกแทนโดยงานทางประวัติศาสตร์ของสโนว์ หากแต่โดยการกระทำแห่งพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระหัตถ์ของพระองค์ได้ทรงปกปิดความผิดพลาดประการหนึ่งไว้ และเมื่อพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกแล้ว ฝ่ายมิลเลอไรต์ทั้งหลายจึงสามารถเข้าใจความผิดพลาดของตน และเข้าใจด้วยว่าพวกเขาได้อยู่ในช่วงเวลาซึ่งถูกแทนไว้ว่าเป็นเวลาการล่าช้า.

การทรงถอนพระหัตถ์ของพระองค์ออกเป็นองค์ประกอบสำคัญในกรณีของเหล่าสาวกที่กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส เรื่องนี้เป็นแบบแห่งการสิ้นสุดของช่วงเวลาที่เราเรียกว่าเวลาคอยท่า และลงท้ายด้วยความเข้าใจซึ่งเป็นตัวแทนโดยข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน กระนั้น ภาพประกอบเรื่องเอมมาอูสเกิดขึ้นภายหลังไม้กางเขน ซึ่งเป็นตัวแทนของความผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ มิใช่ความผิดพลาดครั้งแรกจากการตายของลาซารัส

และดูเถิด ในวันนั้นเอง สองคนในพวกเขา กำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านหนึ่งชื่อเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณหกสิบเสตเดีย และเขาทั้งสองสนทนากันถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งได้บังเกิดขึ้นนั้น และต่อมา เมื่อเขากำลังพูดคุยและไต่ถามกันอยู่นั้น พระเยซูเองได้เสด็จเข้ามาใกล้และทรงดำเนินไปกับเขา แต่ตาของเขาทั้งสองถูกปิดบังไว้เพื่อจะจำพระองค์ไม่ได้ และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายกำลังสนทนากันถึงเรื่องอะไรระหว่างทาง จึงมีสีหน้าโศกเศร้าเช่นนี้?” ลูคา 24:13–16

คำว่า “eyes” ในข้อความตอนนี้หมายถึงการมองเห็นยิ่งกว่าการหมายถึงอวัยวะแห่งการเห็นจริง ๆ คำว่า “holden” หมายถึงกำลังหรือพลัง พวกเขาไม่สามารถเข้าใจนิมิตแห่งกางเขนได้

เพราะพระคริสต์ได้ทรงปิดบังความสามารถของเขาในการมองเห็นนิมิตเชิงพยากรณ์แห่งกางเขน พระหัตถ์ของพระคริสต์เป็นสัญลักษณ์แห่งกำลังของพระองค์ ความเศร้าซึ่งพระเยซูทรงสังเกตเห็นนั้นเป็นตัวแทนของความผิดหวังอย่างใหญ่หลวงของพวกเขา หลังจากที่เหล่าสาวกผู้ผิดหวังได้สนทนากันต่อไปอีก พระคริสต์จึงทรงเริ่มตรัส

แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า โอ คนเขลา และใจเขื่องซ้ำที่จะเชื่อบรรดาสิ่งซึ่งพวกผู้พยากรณ์ได้กล่าวไว้ นั้น พระคริสต์ไม่สมควรหรือที่จะต้องทนทุกข์สิ่งเหล่านี้ แล้วเข้าสู่พระสิริของพระองค์? และพระองค์ทรงเริ่มต้นจากโมเสสและบรรดาผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ทรงอธิบายแก่เขาในพระคัมภีร์ทั้งสิ้นถึงสิ่งต่าง ๆ อันเกี่ยวกับพระองค์เอง และเมื่อเขาเข้าใจหลุมบ้านที่เขากำลังมุ่งไปนั้น พระองค์ทรงทำประหนึ่งว่าจะเสด็จต่อไป แต่เขาทั้งหลายจึงร้องพระองค์ไว้ โดยกล่าวว่า ขอทรงอยู่กับพวกข้าพระองค์เถิด เพราะเวลาใกล้ค่ำแล้ว และวันก็สว่างไปมากแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปประทับอยู่กับเขา ลูกา 24:25-29

พระเยซูทรงสั่งสอนเหล่าสาวกโดยทรงใช้ระเบียบวิธีการตีความพระคัมภีร์แบบ "historical" โดยนำแนวคำพยากรณ์ตั้งแต่โมเสสเป็นต้นมา ผ่านประวัติศาสตร์อันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อระบุประวัติศาสตร์ของกางเขน พระเยซูทรงใช้แนวประวัติศาสตร์คำพยากรณ์ในอดีต ซึ่งเป็นตัวแทนของทางเก่าแก่และระเบียบวิธีแบบบรรทัดต่อบรรทัด เพื่อสั่งสอนเหล่าสาวกผู้ผิดหวัง เมื่อพระองค์ทรงทำประหนึ่งว่าจะเสด็จเลยไปโดยไม่มีพวกเขา เขาทั้งหลายจึงรีบร่ำพระองค์ให้เสด็จเข้าไปและประทับอยู่กับพวกเขา พวกเขาอยู่ในช่วงเวลาแห่งการรอคอย และพระคริสต์กำลังจะทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออกจากดวงตาของพวกเขา เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ถูกยกออกไป ช่วงเวลาแห่งการรอคอยก็จะสิ้นสุดลง และเมื่อพวกเขารีบฝ่าความมืดกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและไปหาเหล่าสาวกสิบเอ็ดคนนั้น พวกเขาก็เป็นแบบอย่างถึงความรวดเร็วของการถ่ายทอดข่าวสารแห่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืน

และต่อมา เมื่อพระองค์ประทับร่วมโต๊ะเสวยกับเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงขอบพระคุณ ทรงหัก และประทานแก่เขา แล้วตาของเขาทั้งหลายก็เปิดออก และเขาก็จำพระองค์ได้ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากสายตาของเขา ลูกา 24:31

พระเยซูทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ออก ซึ่งก่อนหน้านั้นทรงกักการเข้าใจนิมิตเชิงพยากรณ์ของพวกเขาไว้ และเมื่อพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น พวกเขาที่รู้จักพระองค์ พระเยซูทรงนำข่าวสารแห่งเสียงร้องในเวลาเที่ยงคืนมาถึงพวกเขา และพวกเขาก็รีบรับข่าวสารนั้นขณะกำลังกินอยู่ เพราะข่าวสารทุกอย่างจะต้องถูกกินเข้าไป แล้วพวกเขาก็รีบไปบอกสาวกทั้งสิบเอ็ดในทันที "ดูคลิ่นยักซ์ที่ขีดผ่านหัวแผ่นดิน"

และเขาทั้งหลายกล่าวแก่กันว่า "เมื่อพระองค์ตรัสกับเราระหว่างทาง และเมื่อพระองค์ทรงเปิดพระคัมภีร์แก่เรา ใจของเรามีได้เราร้อนอยู่ภายในหรือ" และในโมงนั้นเองเขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พบสาวกสิบเอ็ดคนนั้นกับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประชุมพร้อมกันอยู่ ซึ่งกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นแล้วจริง ๆ และได้ทรงสำแดงพระองค์แก่ซีโมนแล้ว" ฝ่ายเขาทั้งหลายก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างทาง และที่เขาที่รู้จักพระองค์ในการทรงหักขนมปังนั้น และเมื่อเขายังกล่าวกันอยู่เช่นนั้น พระเยซูเองเสด็จมายืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสแก่เขาว่า "สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลาย" แต่เขาทั้งหลายตกใจกลัวและครั่นคร้าม คิดว่าได้เห็นวิญญาณ และพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงหวุนวายใจ และเหตุใดความคิดทั้งหลายจึงเกิดขึ้นในใจของท่าน? จงดูมือและเท้าของเราเถิด ว่าเป็นเราเอง จงแตะต้องเราและดูเถิด เพราะว่าวิญญาณไม่มีเนื้อและกระดูก ดังที่ท่านทั้งหลายเห็นว่าเรามี"

ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทแก่เขา และเมื่อเขายังไม่เชื่อเพราะความยินดี และยังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “ที่นี่ท่านมีอาหารอะไรบ้างหรือ” เขาทั้งหลายจึงถวายปลาอย่างขึ้นหนึ่งกับรวงผึ้งแก่พระองค์ และพระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าพวกเขา แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “นี่แหละเป็นถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน ว่าบรรดาสิ่งซึ่งเขียนไว้ถึงเราในธรรมบัญญัติของโมเสส ในหนังสือผู้เผยพระวจนะ และในเพลงสดุดี จำต้องสำเร็จ” แล้วพระองค์ทรงเปิดใจเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ ลูคา 24:32-45

เช่นเดียวกับที่ทรงกระทำกับเหล่าสาวกบนถนนไปเอมมาอูส พระเยซูทรงนำเสนอบทละครโดยอาศัยประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ในพระคัมภีร์ที่ผ่านมา เพื่ออธิบายประวัติศาสตร์แห่งการสิ้นพระชนม์และการเป็นขึ้นจากความตายของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้นโดยประทานแบบอย่างเรื่องการกินแก่พวกเขา ประชากรของพระเจ้าจำต้องกินข่าวสารนั้น ในท่ามกลางความไม่แน่ใจและความโศกเศร้าของพวกเขา พระเยซูทรงนำเวลาการรอคอยซึ่งเกิดขึ้นตั้งแต่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์จนถึงการเป็นขึ้นจากความตาย การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการเสด็จกลับมาของพระองค์ ให้ถึงกาลอวสาน โดยทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขาต่อข่าวสารแห่งความจริงปัจจุบัน ซึ่งตั้งอยู่บนประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ในอดีตที่ถูกนำมาร้อยเรียงเข้าด้วยกันที่ละบรรทัดเหนือบรรทัดเล่า

ฉะนั้น สาวกสองคนบนถนนไปยังเอมมาอูส (ซึ่งเป็นภาพแทนทูตสวรรค์องค์ที่สองที่เข้าร่วมและได้รับการเสริมกำลังโดยข่าวสารแห่งเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน) จึงระบุว่าเวลาการคอยที่ติดตามมาภายหลังไม่ทางเช่นนั้น คือเวลาการคอยที่นำหน้ามาก่อนเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน ดังนั้น ความผิดหวังของสาวกจึงเป็นภาพแทนของความผิดหวังครั้งแรกในแนวคำพยากรณ์ มิใช่ความผิดหวังครั้งใหญ่

เรื่องราวที่เอมมาอูสจึงถูกกล่าวซ้ำอีกกับสาวกสิบเอ็ดคนที่ผิดหวัง พระเยซูทรงเข้าร่วมกับพวกเขา ทรงสั่งสอนพวกเขาถึงความสำเร็จครบถ้วนของพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ผ่านระเบียบวิธีแห่ง “historicism” แล้วจึงทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขา ขณะทรงรับประทานอาหารด้วยกัน จุดเริ่มต้นของเรื่องราวบ่งชี้ถึงจุดจบของเรื่องราวนั้น แล้วพระเยซูทรงเสนอพยานประการที่สามต่อความจริงที่ว่า ความผิดหวังจากกางเขนสามารถประยุกต์ใช้ในเชิงพยากรณ์กับความผิดหวังครั้งแรกได้ พระองค์ทรงจัดเตรียมพยานประการที่สามแก่โครงสร้างของประวัติศาสตร์นั้น โดยตรัสสั่งพวกเขาให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าจะได้รับฤทธานุภาพจากเบื้องบน

และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนี้ และพระคริสต์จำต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม และให้มีการประกาศในพระนามของพระองค์ถึงการกลับใจใหม่และการทรงอภัยบาปแก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น โดยเริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกท่านเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ และดูเถิด เราจะส่งพระสัญญาแห่งพระบิดาของเรามาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านจะได้รับการสวมทับด้วยฤทธิเดชจากเบื้องบน” แล้วพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกไปจนถึงใกล้หมู่บ้านเบธานี และทรงยกพระหัตถ์ขึ้นอวยพรเขา และอยู่มา ขณะที่พระองค์กำลังทรงอวยพรเขาอยู่นั้น พระองค์ก็ทรงจากเขาไป และถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์ ฝ่ายเขาทั้งหลายก็นมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดีอย่างยิ่ง และอยู่ในพระวิหารเสมอไป สรรเสริญและถวายพระพรแด่พระเจ้า อาเมน ลูคา 24:46-53.

ภาพอุปมาของเหล่าสาวกบนถนนไปยังเอมมาอูสชี้ให้เห็นถึงช่วงเวลาแห่งการรอคอยซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ จนกระทั่งพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายและเสด็จขึ้นไปหาพระบิดาของพระองค์

ช่วงเวลาแห่งการรอคอยนั้นสิ้นสุดลงสำหรับสาวกแห่งเอมมาอูส เมื่อสารแห่งเหตุการณ์ของกางเขนได้รับการสถาปนาขึ้นโดยวิธีการนำแนวเรื่องของประวัติศาสตร์ศักดิ์สิทธิ์ในอดีตมาประกอบเข้าด้วยกันที่ละบรรทัดซ้อนกัน

จากนั้นสารนั้นก็ถูกนำไปโดยเหล่าสาวกอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่พวกเขาจะสามารถนำไปได้ แล้วพระเยซูทรงพบกับสาวกสิบเอ็ดคนนั้นอีกครั้งหนึ่ง มีการกล่าวถึงการรับประทานอาหารอีกคราวหนึ่ง ใช้หลักการที่ละบรรทัดซ้อนกันเพื่อพิสูจน์สารนั้น และตั้งเช่นที่ทรงกระทำกับสาวกแห่งเอมมาอูส พระองค์ก็ทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขาแล้วเสด็จจากไป แต่ไม่ก่อนที่พระองค์จะทรงระบุถึงประวัติศาสตร์แห่งการรอคอยในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าช่วงเวลาแห่งการรอคอยจะสิ้นสุดลงด้วยการเสด็จมาถึงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์

เมื่อพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ให้คอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม นั่นคือจุดสิ้นสุดของเรื่องราวระหว่างทางไปเอมมาอูส จุดเริ่มต้นของเรื่องราวนี้เป็นภาพแทนของความผิดหวังตามมาด้วยช่วงเวลาแห่งการคอยอยู่

แล้วจึงตามมาด้วยการสำแดงความจริงซึ่งเป็นภาพแทนของข่าวสารแห่งเสียงร้องเหิงคืน การสำแดงความจริงนั้นสำเร็จขึ้นเมื่อพระคริสต์ทรงเอาพระหัตถ์ของพระองค์ออก ซึ่งได้ "ปิดกัน" ดวงตาของเหล่าสาวกไว้ นั่นคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราว และตอนกลางของเรื่องราวก็ถูกกล่าวซ้ำด้วยเรื่องเดียวกันนั้น เมื่อพระคริสต์ทรงขจัดความผิดหวังออกไปจากสาวกทั้งสิบเอ็ดโดยทรงสำแดงพระองค์เองและทรงเปิดความเข้าใจของพวกเขาในพระวาระของพระองค์ แล้วจึงมีพยานสุดท้ายของโครงสร้างเชิงพยากรณ์อันเดียวกันนี้ ซึ่งเริ่มต้นด้วยความผิดหวังครั้งแรก มิใช่ความผิดหวังครั้งใหญ่.

ประวัติศาสตร์ตั้งแต่เอมมาอูสถึงเพ็นเทคอสต์เป็นพยานสามประการของความผิดหวังครั้งแรก ช่วงเวลาแห่งการรอคอย และเสียงร้องยามเหิงคืน กระนั้น ความผิดหวังที่แท้จริงซึ่งเป็นหมุดหมาย ณ จุดเริ่มต้นของพยานทั้งสามนั้น แท้จริงแล้วคือความผิดหวังครั้งที่สอง มิใช่ครั้งแรก การตระหนักว่าหมุดหมายซึ่งคือความผิดหวังครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์มีลเลอไรต์ ถูกใช้เพื่อเป็นภาพประกอบของความผิดหวังครั้งแรกในประวัติศาสตร์มีลเลอไรต์นั้น เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อการเข้าใจเรื่องราวที่เราพบในพระกิตติคุณยอห์นสิบหก ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างการรับประทานอาหารที่เกิดขึ้นในอาหารค่ำมื้อสุดท้ายกับการถูกจับกุมในเวลาเหิงคืน ณ สวนเกทเสมณี สมควรอย่างยิ่งที่จะตระหนักว่า เมื่อพระเยซูทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนและทรงรับประทานอาหารร่วมกับพวกเขา พระองค์ได้ตรัสถามว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงวุ่นวายใจ? และเหตุไฉนความคิดทั้งหลายจึงเกิดขึ้นในใจของท่าน?"

ทันทีหลังจากที่พระองค์ได้เสวยพระกระยาหารมื้อสุดท้ายในพระธรรมยอห์น ข้อความตอนที่เรากำลังจะพิจารณาเริ่มต้นด้วยพระวาระของพระคริสต์ที่ตรัสแก่พวกเขาว่า "อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย" ภายในห้าวัน พวกเขา ก็ลืมพระบัญชา นั้นเสียแล้ว บทที่สิบสี่ถึงบทที่สิบเจ็ดแห่งพระกิตติคุณยอห์นเป็นตัวแทนของความผิดหวังครั้งแรกแห่งวันที่ 18 กรกฎาคม 2020 ซึ่งนำเข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการรอคอย

อันนำไปสู่การสำแดงของพระเยซูคริสต์ซึ่งถูกเปิดเผยออกก่อนเวลาการทดลองจะปิดลงไม่นาน และเป็นตัวแทนของข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเหิงคืน ข่าวสารนั้นนำเข้าสู่ช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งได้รับการเป็นแบบโดยขบวนการเดือนที่เจ็ด และยังได้รับการเป็นแบบโดยการวิ่งอย่างสุดกำลังของสาวกที่เอมมาอูสกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มท่ามกลางความมืดมิดยามค่ำคืน ประวัติศาสตร์นั้นคือสิ่งที่แสดงไว้โดยอักษรฮีบรูสามตัวซึ่งพระคริสต์ทรงใช้เพื่อเป็นตัวแทนของพระองค์เองว่าเป็น "ความจริง"

ในเรื่องราวของสี่อหน้าแห่งพระธรรมยอห์นนี่เอง เราพบไม่เพียงแต่ว่าพระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้รับการชี้ให้เห็นว่าเป็นขั้นตอนเดียวกันกับพระวาทะนั้นเองเท่านั้น แต่ยังเป็นทีซึ่งมีหลักฐานอันดีที่สุดเพื่อสนับสนุนข้ออ้างที่กำลังถูกประกาศอยู่ในบัดนี้ด้วยว่าความสำเร็จสมบูรณ์ขั้นสุดท้ายของข่าวสารแห่งเสียงร้องยามเที่ยงคืนกำลังถูกนำเสนออย่างต่อเนื่อง ณ การประชุมค่ายเอ็กซ์เตอร์ ตั้งแต่วันที่สิบสองสิงหาคมถึงวันที่สิบเจ็ด เมื่อข่าวสารนั้นได้รับการยอมรับในที่สุดโดยธรรมิกชนผู้เฝ้าคอย โลกจะถูกเหวี่ยงเข้าสู่วิกฤตแห่งกฎหมายวันอาทิตย์ ขณะที่ผู้สื่อข่าวเหล่านั้นนำข่าวสารคำเตือนสุดท้ายแห่ง "ยุคสุดท้าย" ไปสู่โลกที่กำลังพินาศ